

ГЛАВЕН ПРОКУРОР
НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

София, 02, 07, 1998 г.

№ 6118/98.V.

ДО

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД НА РБ

КС 20/98
На вниманието на
г-н Арабаджиев

2.07.98 г.

СТАНОВИЩЕ

от Главния прокурор на РБ
по к.д. № 20/98 г. на КС на РБ

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Искането на 57 народни представители на XXVIII Народно събрание, въз основа на което е образувано к.д. № 20/98 г. на КС на РБ е неоснователно.

Основанията изложени в него се свеждат до две: 1/ противоречие на разпоредбата на чл.17, ал.5 от Закона за уреждане на колективните трудови спорове с разпоредбата на чл.121,ал.2 от Конституцията на РБ и с посочените норми на международни договори по които РБ е страна и съгласно които държавата е задължена да осигури на всички лица на своята територия справедлив процес за защита на правата им и 2/ противоречие на разпоредбата на чл.17, ал.5 ЗУКТС с разпоредбата на чл.124 КРБ, с която се предвижда конституционно задължение на Върховния касационен съд за осъществяване върховен съдебен надзор за точното и еднакво прилагане на законите.

Тези противоречия не са налице.

2.

С ратифициране и публикуване на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи /Закон за ратифициране на конвенцията, ДВ бр. 66/92 г.и публикация на конвенцията в ДВ бр. 80/92 г./ държавата е поела задължение в съответствие с чл.6, ал.1 от конвенцията да осигури на всяко лице защита на неговите граждански права чрез справедливо и публично гледане на неговото дело от независим и безпристрастен съд, създаден със закон. Нормата на чл.6, ал.1 от Конвенцията на основание разпоредбата на чл.5, ал.4 от КРБ е част от вътрешното право на РБ.

Правото на стачка е конституционно право на работниците и служителите, прогласено като такова с разпоредбата на чл.50 КРБ, за защита на техните колективни икономически и социални интереси. То може да бъде осъществено само при условия и ред, определени със закон предвид ал.2 на чл.50 КРБ.

Правото на стачка, но упражнявано съгласно вътрешните закони на страната ни се гарантира и с разпоредбата на чл.8, ал.1, б.....от Международния пакт за икономически, социални и културни права, ратифициран с Указ 1199 от 23.7.1970 г. на ПНС и публикувана в ДВ бр. 60/70 г.

Със Закона за уреждане на колективните трудови спорове се регламентират условията и реда за осъществяване правото на стачка. С разпоредбата а чл.17, ал.5 от закона държавата, в изпълнение на чл.6, ал.1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи гарантира защитата на правото на стачка като осигурява независим и безпристаен съд в случаите на спор между работниците и служителите с работодателите им относно законосъобразното упражняване на това право. Изпълнението на условията на чл.6, ал.1 КЗПЧИОС и на чл.121 КРБ споровете да се разглеждат при условията на публичност и състезателност на страните в съдебния процес е достатъчна гаранция за осъществяване на самото право на стачка и на справедлив процес в случай на спор дали то е упражнено в

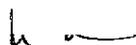
3.

съответствие със закона. От съдържанието на чл.6, ал.1 КЗПЧИОС не следва, че държавата е длъжна да осигури няколкоинстанционно съдебно производство. Това е въпрос предоставен за решаване от вътрешното законодателство на страната ни. От съдържанието на чл.119 КРБ не може да се направи и извод, че триинстанционното производство е задължително за всички спорове. С тази разпоредба се предвижда триинстанционна структура на съдилищата в РБ, но с отделни процесуални правила се решават въпросите относно компетентността на всяка инстанция.

Неправилна по същество е тезата поддържана в искането, че правото на стачка "се извежда и защитава като неотменима част от правото на сдружаване". Правото на стачка и правото на сдружаване са различни по същност и съдържание конституционни права на гражданите и не са в отношение на зависимост едно от друго. Предвид това считам, че не следва да обсъждам доводите в искането в подкрепа на тази неправилна теза.

Не е налице твърдяното противоречие на разпоредбата на чл.124 КРБ.

Върховният касационен съд е най-висшата съдебна инстанция по граждански и наказателни дела. Той е касационна инстанция, но за определените с процесуалните правила съдебни актове. В тези случаи ВКС упражнява непосредствен контрол и надзор с разглеждането и произнасянето си по конкретните дела и съдебни актове, подлежащи на такъв контрол. Правото и задължението да осъществява върховен надзор за точно и еднакво прилагане на законите от всички съдилища Върховният касационен съд упражнява по предвидения в Закона за съдебната власт ред, като се произнася с тълкувателни решения, а не по конкретни спорове. В случаи на неправилно или нееднакво приложение на ЗУКТС от съдилищата в страната, той, след като бъде сезиран от лицата по чл.86 ЗСВ ще се произнесе с тълкувателно решение.

ГЛАВЕН ПРОКУРОР:
/Ив.Татарчев/

ВП

